

Barcelona 27-Oct 1970

Volgut germà: Espero que auràs rebut una carta de Pau i meva en la que et contestava les gestions de La Vanguardia. Com es que no envies mes articles? Els estan esperant, doncs precisament al moment de cobrar em vares després un gran, i la sta mala afia (que es sumaria, amada i educada, va telefeccionant que l'avenç total al cas de... i va per... qualsevol... si l'any... doncs... com... quan... un article... Fa... que no... a V. ho espero. Que fas? Estes... de... carta... de... de... Ja al... ser cap el dia 27... escrit i estic molt, pero molt espantada de no rebre con- testacio. Passa algo nou? S'han complicat les coses? No et holes bé? Encare que siguin dues ratlles no després de escriurem a P. dient el que fa el cas. Jo esperan esperan he despat de escriure pero no espero mes, voldria saber de tu aviat. i com fins ara tot ben sincerament. Aquí ha fet fred, pero han tornat els calids dies de Octubre. Je

si no fos la meua colesterol alta, i el dolor als genolls que encara dura i em molesta força, estaria perfecte. En canvi Pau, està en una fase dolenta: Tu ja saps que ell, es home poc animal mes aviat pessimista. Beria mal de cap sovint. Si han trobat una pressió alta la meua, i com te alguns trastorns de orina, està capficat, hist i en fi, que de això a mi m'en toca part. És una llàstima que no sigui mes animal es clar que pot ser te raó, pero... jo vull viure mes felic: Jo crec que si tingues alguna preocupació científica aniríem millor. Bé ja en parlarem de tot això. He pensat molt en tu i en mi, i he pensat que a lo millor de vells podríem viure junts e independents. Jo tinc casa per als dos, sin retic, jo també... perquè no! Ademes vull ser una vella jove de esperit o sigui que no crec seré cap llamaa estar amb mi. La tia Lola ha millorat molt, ja està operada dels dos ulls (es, creume valenta) una ben forta abacada de la seva germana que t'estic molt